

lífsægr sína í kærleika hans, at tað av sonnum kennir sælan frið; og so skulu vit av sonnum halda jó! sum eina ljósins hátt og eina friðarfest, so satt sum Harrans orð bera okkum boð um ljós og frið, so satt sum hitt gamla testamentið byrjar við orðunum: »verði ljós!« og hitt nýa testamentið byrjar við orðunum: »friður á jörðu!«.

## Englenes Julesang.

Luk. 2, 1-14.

„Se, jeg forkynnder eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket; thi eder er i Dag en Frelser født!“ Dette var det første Julebud, og det skal blive det sidste, saa vist som der ikke er noget andet, der skal gentages fra Slægt til Slægt. Og hvor Ordet høres, maa der vækkes Glæde. Det er ikke blot Børnene, der skal juble, men ogsaa de gamle; ikke blot dem, som fik de høje Tanker, men de enfoldige af Hjertet; og det er ikke blot i de rige Huse, at der skal holdes Højtid, selv i de fattigste Hjem kan og skal der være Fest; „thi eder er i Dag en Frelser født“. Dette Ord: i Dag lyder endnu fuldt saa levende, som da der første Gang blev holdt Jul paa Jorden. Vel har Verdens Skikkelse forandret sig siden hin underfulde Nat, og meget stort og skønt er ældet og lagt øde — men en Frelser trænger Verden til, nu saavel som før. Og vistnok er vi selv blevne anderledes, siden vi som Børn flokkedes om Juletræet — men hvor er der et troende Menneske, som ikke bliver sælsomt bevæget ved Tanken om, at nu er det Jul, os er i Dag en Frelser født? Derfor har ogsaa Englenes Julesang en saa forunderlig Magt: „Ære være Gud i det højeste, og Fred paa Jorden, og i Mennesker en Velbehagelighed!“

„Ære være Gud i det højeste!“ Sangen løfter os op til ham, Lysenes Fader, fra hvem al god og al fulkommene Gave kommer ned. Det var jo hans Vilje, der blev fuldbyrdet, og hans Raad, som blev udført, selv da Kejser Augustus bød, at al Verden skulde skrives i Mandtal — derfor tilkommer Æren Gud. Vel var der kun faa i Verden, som kendte ham, thi det var ikke blot Nat for Hyrderne, der laa ude med deres Hjord, det var ogsaa Nat i Aandens Rige. Hedningerne havde glemt Gud, og i Israel var der kun faa trofaste Hyrder, som holdt Nattevagte over Herrens Hjord, og ikkun faa saa op til Forjættelsens Stjerne med en saadan Tro og et saadant Haab, som Simeon havde. Himlen maatte først aabnes, for at Menneskene kunde lære at give Gud, hvad Guds var. — Men Ære være Gud i det højeste! Han har elsket Verden, saa at han hengav sin enbaarne Søn, for at hver den, der tror paa ham, ikke skal fortabes men have et evigt Liv. Gud er Kjærlighed, dette er Julebudskabet, forbarmende Kærlighed, der vil søge at frelse det fortabte; meddelende Kærlighed, der vil bringe nyt Liv ind i vore

# • FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

ynskir øllum lesarum sínum  
eini gleðilig jó!\*

## HIN STÓRA KIRKJAN.

Eg gangi í stóru kirkju, hon er mær so kært eitt stað, høgrest og ljós hon tónar við bogum og súlurað. Høgtíð er sæl har inni, fríðsælt og stílt og trygt. Ljómandi fógur hon stendur, av Guði sjálvum uppbygð.

Eg rými so mangan burtur frá veraldar larmi og leik', har talan í oyrum skurrar, av henni gerst sálin veik. Eg gangi í stóru kirkju, har finni eg hvíld og gríð, gloymi har veraldar møði og finni í songinum frið.

Eina eg siti har inni og lýði á talu og song, hugur móti hvølvi leitar, tí veraldarvrá gerst trong. Oman av gíltu palli í glitrandi stjórnukskrúð talar hann lívsins harri, allheims skapari, Guð.

Orðin við mátt og valdi tóna sæl undir ský, manandi mild tey kalla, kom! — Nú rennur øldin ný. Einfaltu orð við krafti bera mær gleðið, hevja mær hug mót himni, og sálin fær arnaflog.

Eg gangi í stóru kirkju so sára tungur í sinni, har gloymi eg sít og møði, har djúpasta frið eg finni. Har í Guðs egna templi er sjálvur hann mær nær. Har við hitt stóra altar mín sál fyrigeving fær.

H. T.

Úr norskurum R. týddi.

fattige Hjerter; undergående Kærlighed, der giver os det bedste, han har i Eje, Guds Søn til Gengæld for vor Synd.

Frygter ikke! sagde Engelen, og i Tro tilegne ogsaa vi os dette Ord. Frygt ikke for de anklagende Tanker, thi Guds Naade er større end vor Synd. Frygt ikke for Livets Sorger; Himlen er jo aaben, og skulde han, der hengav sin egen Søn, ikke give os alt med ham? Frygt ikke for Dødens Mørke; thi den, der tror paa Barnet, som ligger i Krybben, kan ogsaa sige: Død hvor er din Braad?

„Ære være Gud i det højeste, og Fred paa Jorden!“ Fordi Himlen atter var aabnet, skulde der være Fred mellem Gud og Menneskene. Nu var jo Fredsfyrsten kommet, om hvem der var talt i gamle Dage, og som skulde vidne om sig selv: „Fred lader jeg eder, min Fred giver jeg eder“. Hans Evangelium er blevet prædikaet rundt om i Verden; Budskabet om Krybben og Korset, Graven og Opstandelsen høres iblandt os, skulde vi da ikke kunne føje et Amen til Englenes Sang: Fred paa Jorden? Og dersom vi føle denne Fred, maa den vise sig i vort Liv; thi Fred i Sjælen følges med Kærlighed til Brødrene. „Jeg giver eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre“, saa blev der sagt engang. Og selv om Freden ikke er kommet som en stærk Strøm fra Bethehem over Verden, er der dog overalt, hvor Evangeliet lyder, en Genklang af Ordet: Fred paa Jorden! Dette er Formaningen, som udgaar af Jesu

Navn: elsker hverandre, og ingen kan holde Jul, for hvem Kærlighed er fremmed. Men først og sidst maa det vor Bøn: Herre, giv du Fred paa Jorden til alle de trætte arbejdende Sjæle; til alle dem, som Tvedragt skiller ad, til alle dem, der lide og alle dem, der ligge paa deres Dødsleje og sidste Gang holde Jul her i Verden.

„Og i Mennesker en Velbehagelighed!“ — Men hvorledes kunde Englene synge dette? Og hvor kan den retfærdige Gud, som ikke har Lyst Ugudelighed, have Velbehagelighed i en falden Slægt? At Verden skulde skrives i Mandtal. Men naar han, der er hellig og alvidende, skriver os i Mandtal og vejer os — maa vi ikke findes for lette? Og dog hedder det: i Mennesker en Velbehagelighed. Vistnok; men hin Nat skulde blive en Fødselsfest for Menneskeslægten. Da begyndtes der et Livsløb her ned, som viser os, hvordan et Menneskes Liv skal være, for at Gud kan have Velbehagelighed deri. Det var jo samme Barn, der laa i Krybben, om hvem der siden blev sagt: denne er min Søn, den elskelige. Og dersom vi i oprigtig Bod, hjertelig Kærlighed og inderlig Tro holde os nær til ham, da bliver hans Retfærdighed regnet os til Del, saa vi genfodes og fornyes i hans hellige Billede. Saa bliver Kristi Fødselsfest en Fest for Menneskets nye Fødsel, idet vor Frelser, ikke blot fødes for os men i os. Da skal det gamle gaa forbi, og alt blive nyt, og vi holde Højtid i Jesu Navn.

## „Eder er i Dag en Frelser født“.

Se hvor Barnets Øjne tindre naar det hører Julebudskabet, og hvad skulde de andet, for Julen indebærer jo kun Glæde og ikke mindst for Børnene. Julen er jo Gavernes Tid, og da vor Gud er Begynderen, der i sin store Kærlighed har givet Jesus Barnet til Frelse og Velsignelse for gamle og unge, rige og fattige, saa er det kun naturligt at vi Mennesker efter Evne søger at gøre hvad vi formaar i samme Retning, ved at give og sprede Glæde hvor vi kan, og ikke mindst mellem Børnene.

Det var Jule-Aften. Den unge Mand havde forladt sit Hjem tidlig om Morgenen, og var draget ud paa Havet sammen med to andre for at faa det nødvendige til Underhold for sig og sin unge Hustru, samt lidt Julepynt, særlig for at glæde deres lille Søn. Vejret var godt, og der var rigeligt med Fisk, men ud paa Dagen blev Himmelen overtrukket og det begyndte at sne, og kort efter brød Stormen løs. De tre Mænd toge til deres Aarer for at ro op imod Land, men Stormen tog til, og Kræfterne tog af, saa der var ringe Udsigter for at naa Land. Der blev roet i Tavshed, men for hvert Aaretag svandt Kræfterne; men pludselig udbryder den ene af Mændene: »Eder er i Dag en Frelser født«, og der gik ligesom et Stød igennem de andre ved at høre disse Ord. En Frelser: det var netop hvad de behøvede i denne svære Stund, og da saa en anden udbød: »Herre, frels os, vi forgaa«, saa følte disse tre Mænd noget af det samme som Diciplene oplevede hin Dag paa Genesarets Sø, da Jesus stod op og stillede Stormen: for ogsaa her begyndte Stormen at tage af og med det nyvågte Haab steg Kræfterne igen, og da det lidt efter klarede op vare de komne nær Land og kunde derfor puste lidt. Da vendte de deres Øjne mod Himmelen og udbød: »Ja sandelig er os i Dag en Frelser født!«

Nede ved Stranden havde den unge Hustru staaet. Hun var gaaet der ned da Snefoget og Stormen begyndte og for hvert Vindkast der kom, sank hendes Mod. Snefoget hindrede hende i at se ret langt, men selv om det havde været klarere, saa vilde det næppe have været bedre, for hendes Hjerte var ved at briste og fra Øjnene randt de stridende Taarer. Hendes elskede var derude i Stormen; mon hun vilde faa ham at se igen? Da var det ligesom en hviskende hende i Øret: »Eder er i Dag en Frelser født; hun vendte sig sig, men der var ingen, men det hun havde hørt blev saa levende for hende, saa hun udbød: »Lovet være Gud«, — for os, — ham derude og mig, har du sendt en Frelser, og hun vendte Blikket ud mod Havet,

og der kommer den jo, Baaden med hendes kære.

Den Aften var der Sang i det lille Hjem; Drengen havde faaet Julegaver, men det bedste af alt var at Far var kommen tilbage trods Stormen og det var nok derfor Far og Mor atter og atter gentog: »Os er i Dag en Frelser født«.

Der var koldt i Stuen. Ved Bordet sad Mand og Hustru, og paa Gulvet legede de tre smaa Børn, deres eneste Ejendom.

Bordet var ikke dækket, og det havde sine Grunde, — der var nemlig intet at sætte paa det. Manden havde søgt efter Arbejde denne Dag som de foregående Dage, men uden Resultat. Nu sad de der og saa Mørket sænke sig ned over Byen, og ogsaa i deres Hjertes var der mørkt. Da begyndte Børnene at synge: »Et Barn er født i Betlehem, Betlehem, thi glæder sig Jerusalem, Halleluja, Halleluja.« Mand og Hustru ser paa hinanden en Stund, saa kunde de ikke holde sig længer, men maatte stemme i med Børnene, først sagte, siden højere, og glemmende alt omkring sig, uden Lys og uden andet som man synes hører med til Juleglæde, fortsatte de med at synge. Da banker det paa Døren og ind træder en Dreng og en Pige med en stor Kurv imellem sig. Vi skulde hilse fra Far og Mor og ønske eder en glædelig Jul, sagde Børnene, og op af Kurven blev der taget mange gode Sager; der var Kod, Brød, Smør, Kager og andet, og ikke at forglemme Julelys og Godter til Børnene. Da blev Bordet dækket og Lysene tændt og den afbrudte Sang fortsat.

Dagen efter mødtes Folk ude i det dejlige Snevejr; der var smilende Ansigter, varme Håndtryk og alle havde det samme Ønske til hinanden: Guds Fred og glædelig Jul. —n.

## SÁLMUR.

Lag: Et Barn er født i Betlehem. Tey boð nú ljóða himni frá: eitt barn er føtt her foldum á. Halleluja, Halleluja.

Tað barn er Harrin Jesus Krist, Guðs miskunn hevur heimin gítt.

I smáttu og á armóds strá, har himins kongasonur lá.

Fyrr tíðindi ei hoyrdust slík: av fátækt hans vit garast rík.

Tey boða um tann hjálpmann, sum øllum hjálpa vil og kann.

Sum turkar burt hvørt sorgartár, sum grøða kann hvørt syndasár.

Sum endar neyð, sum gevur gríð, sum øllum trygg og hjartafríð.

Nú ringi allar klokkur hátt, tí sál og góð er jólanátt!

Nú syngi lov hvørt mannamál, hvørt hjarta glatt, hvørt bjargdál!

Hin bjarta stjórna stendur hátt, sum lýsir glognum heimsins nátt.

Guð fái lov, tí hvørt jó! av nýggjum rennur lívsins sól! Halleluja, Halleluja.